

**We maken weinig mee,  
tegenwoordig**



# **We maken weinig mee, tegenwoordig**

**Door: Sylvia Maasland**

**We maken weinig mee, tegenwoordig**

Copyright © 2014 R. Benningshof

Auteur: Sylvia Maasland

Druk: Mijnbestseller.nl

Omslagontwerp: E. Kroek

Vormgeving binnenwerk: R. Benningshof

Humor/Roman

ISBN 9789402124712

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever

**Hoofdstuk 1 – Doe mij nog zo'n puber**

**Hoofdstuk 2 - Buuf**

**Hoofdstuk 3 – Now what?**

**Hoofdstuk 4 - Motorvirus**

**Hoofdstuk 5 – Canadese toestanden**

**Hoofdstuk 6 – Amerikaanse toestanden**

**Hoofdstuk 7 – Chinees**

**Hoofdstuk 8 – Pliesie**

**Hoofdstuk 9– Stuf**

**Hoofdstuk 10 – Het geluk is met de domme**

**Hoofdstuk 11 - Kippen**

**Hoofdstuk 12 – Niet pluis**

**Hoofdstuk 13 – Hansie**

**Hoofdstuk 14 – Betalen!**

**Hoofdstuk 15 – De buuf**

**Hoofdstuk 16 – Un France**

**Hoofdstuk 17 – Kroeggein**

### **Voorwoord:**

Het leven van Sylvia, haar man John en hun zoon Rick is alles behalve saai. Ze vinden zelf echter dat ze maar weinig meemaken. Niet bewust dat wat ze in hun dagelijks bestaan meemaken bijzonder en vaak hilarisch is.

Een vrolijk inkijkje in een gemiddeld, hardwerkend gezin, maar wel eentje met veel humor, cynisme en relativering.

Drie verschillende types onder een dak. De rake en scherpe humor van Sylvia, de straathumor van Rick en de gortdroge humor van echtgenoot/vader John

“Ze vragen soms aan mij of ik wel eens iets mee maak”

“Weinig” zeg ik dan.

# 1 – Doe mij nog zo'n puber

“Rick...RICK!! Kom je bed nu eens uit. Het is de laatste keer dat ik naar boven kom. Je komt te laat op school. Voor de zoveelste keer”

Gek word ik van dat jong. Om hem altijd minimaal twee keer te moeten roepen. Dat gebeurde wel vaker, met name op maandagochtend, maar tijdens het laatste schooljaar leek het alleen maar erger te worden. Dit waren vast de leukste jaren van zijn jonge, onbezorgde tienerleven, maar zeker niet de mijne. Ik vind de moedertaak de laatste jaren sowieso een steeds zwaardere en soms ondankbare taak worden. Ga er maar aan staan met een man die de Nederlandse wegen berijdt en een tiener in de bloei van zijn puberteit. Manlief is vrachtwagenchauffeur en iedere dag tot s'avonds laat op de weg. Zelfs in het weekend doet zijn baas, wanneer er met spoed een rit uitgevoerd moet worden, een beroep op hem. Ik zweer het je, dat is natuurlijk altijd op een zondag als ik toevallig net iets leuks gepland heb. Nooit eens op een regenachtige zaterdag. Alsof de duvel er mee speelt. En dan wordt er beweerd dat we een gewoon gezin zijn. Gemiddeld.

“Jaahh...ik ben er al uit” loog Rick.

Hij had geen idee dat ik nog steeds halverwege de trap stond en hem op zijn bed kon zien liggen. Zijn slaapkamerdeur stond op een kier.

“Leugenaar” riep ik naar hem.

Met veel gekreun en gesteun kwam er eindelijk beweging in zijn lichaam. Hij keek snel met een half open oog naar de wekker en was totaal verbaasd.

*“Hoe kon ze nu weten dat ik nog niet uit bed was?”*

Ja, jongen, het beroemde derde oog in je moeders achterhoofd. Echt slim is hij vlak na het opstaan niet. Zijn raderen draaien dan blijkbaar nog stationair.

*“pfff..pas vijf voor half negen. Kon nog makkelijk vijf minuten blijven liggen. Gestress om niks. Ruim op tijd”*

Losse gedachten schoten doelloos door zijn hersenen. De arme jongen was nog niet in staat om op dit vroege uur enige orde in zijn chaotische puberale brein te creëren. Voor zover hij daar überhaupt controle over had. Met een paar lange, luidruchtige geeuwen probeerde zijn longen snel wat extra zuurstof naar boven te pompen.

“Nou, kom op. Opstaan” moedigde Rick zichzelf aan.

Als hij zich alleen waant praat hij graag in zichzelf, ontdekte ik twee jaar geleden. Ik maak mij daar geen zorgen om. Ik ken genoeg volwassenen die dat nog steeds doen. Misschien houden deze mensen wel erg van zelfreflectie. Zodra zijn beide benen vaste grond onder de voeten vonden en hem omhoog tilden klonk er onverwacht het geluid van een ietwat onfris zoefie. Hij schrok er zelf van. Gelukkig voor hem was er niemand in de kamer. Hij had ook niet in de gaten dat zijn alziende moeder inmiddels langzaam de trap afdaalde maar deze akoestische aanslag duidelijk kon horen.



“Zo hé” riep Rick blijkbaar tegen zichzelf. Een paar seconden later gevolgd door: “Holy moly, wat heb je gisteren gegeten, man? Rotte veldmuizen ofzo?”

Op weg naar het toilet naast zijn slaapkamer volgden bij iedere stap nog een aantal salvo's.

Onze badkamer is iedere ochtend het toneel van hetzelfde mannelijke ritueel. John duikt er meestal als eerste in. Hij is er altijd vroeg uit, meestal rond een uur of zes. Om zeven uur moet hij al op pad naar zijn eerste losadressen. Toen ik hem jaren geleden voor het eerst naar het toilet zag gaan was dat voor mij als pubermeisje een compleet nieuwe ervaring. Ik kwam uit een gezin met alleen maar zussen en de ventjes met wie ik, voordat ik John leerde kennen, verkering had genoten wilden altijd graag wat privacy bij hun toilet escapades. John was een stuk vrijer. Die laat nog steeds de toiletdeur open staan zodat iedereen in huis kan mee genieten van zijn productie. Totaal geen gene die man. Ik was destijds erg nieuwsgierig hoe mannen nu precies plasten. Welke techniek gebruikten zij? Stonden ze altijd of zaten ze ook net als wij, dames? Op een stoute ochtend vroeg ik het gewoon aan hem. Geenszins verbaasd reageerde hij:

“Kom, dan laat ik je het grote geheim zien” glimlachte hij en nam mij mee naar de badkamer bij zijn ouders thuis, waar hij toen nog woonde. Ik vond het hartstikke spannend. Net als toen ik voor de eerste keer, samen met mijn beste vriendin, stiekem een mentholsigaret opstak.

“O.k., maar niet spetteren hé?” waarschuwde ik hem en ging schuin voor hem op de rand van het bad zitten.

Klaar voor de show. Zorgvuldig zocht John voor het toilet een stabiele positie. Voeten gespreid onder een hoek van ongeveer vijf graden en een hand tegen de muur om zijn evenwicht te bewaren, zodat hij de andere hand vrij had om te sturen.

“Doe je altijd zo moeilijk als je moet plassen?” vroeg ik verwonderd.

“Nee natuurlijk niet, gekko. Alleen s’ morgens vroeg. Het is dat jij het niet kunt, maar je zou het voor de gein eens moeten proberen. Staande plassen met een odol van hier tot Tokio”

“Waarom ga je dan niet zitten?”

Ik probeerde de logica van het ingewikkelde gedoe te vinden. Het was mij al jong opgevallen dat het mannelijke geslacht veel dingen graag moeilijk doet als het ook makkelijk kan.

“Echte mannen staan altijd” was zijn korte reactie. Met een blik van *‘dat is toch logisch!’*

“Tss, echte mannen denken meestal ook dat hun japie langer is dan in werkelijkheid. Net als bij het vissen. Als je ze vraagt wat ze hebben gevangen, gaan de armen altijd wijd uiteen”

Na de toiletfase draaide Rick zich een halve draai naar rechts en stond voor de wastafel. Snel een plens koud water tegen zijn gezicht aan en hij was weer helemaal klaar voor een frisse dag. Nog een snelle blik in de spiegel. Scheren was vandaag niet nodig. Die paar pluishaartjes waren nog niet de moeite van het noemen waard. Je moet wel heel veel tegenlicht hebben om ze überhaupt te kunnen zien.

Toch hadden wij hem voor zijn veertiende verjaardag alvast een scheerstarterskit cadeau gegeven. Bestaand uit een Gillette scheermes en een bijpassende bus scheergel, verpakt als een leuke cadeauset. John had mij uitdrukkelijk geadviseerd dit merk scheermesje en schuim te kopen. Hij was ten slotte de ervaringsdeskundige. Vond hij. Alsof ik niet zou weten wat het lekkerste scheert. De goeierd dacht zeker dat mijn venus-gladde benen om de zoveel tijd als vanzelf tevoorschijn werden getoverd. Rick vond het aan de ene kant wel stoer maar vond het ook wel een beetje gênant toen hij vol verwachting het verjaardagscadeau in ontvangst nam. Nog even en dan was hij oud genoeg om met zijn vuist op tafel te mogen slaan. Wij konden niet wachten op zijn volgende fase. De puberteit. Dat was bij onze Ricky nog niet begonnen, toch? Wisten wij veel wat ons allemaal te wachten stond. Hij was onze eerste en ook meteen ons laatste kind. Daar hadden we destijds bewust voor gekozen. Voor ons was ook alles nieuw. Alle horrorverhalen die we gelezen hadden en op tv hadden gezien vonden we maar uitwassen. Die van ons deed zo iets niet.....Ja, ja.

Enig model in Rick z'n lange zwarte haardos was ver te zoeken.

“Fuck, hoe moet ik in hemelsnaam orde scheppen in deze coupe windhoos?” riep tegen hij tegen zijn spiegelbeeld.

Rick slaapt nogal wild of wanhopig. Zijn kapsel staat s'morgens alle kanten op, behalve de goede. Meestal heeft hij geen zin, of geen tijd meer, om de plaatselijke natuurramp te wassen en weer in een representatief, cool model te brengen. Dan maar zijn beste remedie in dit soort gevallen. De handle van de chromen wastafelkraan werd weer open gezet en hij brengt zijn hoofd

behendig onder de straal en masseert met zijn lange vingers door het zwarte touw dat uit zijn hoofdhuid groeide.

“Mam, waar is de handdoek? schreeuwde hij naar beneden.

“In de was, lieverd” riep ik luid vanuit de keuken.

“Heb je het alweer in de was gegooid? Het hing er nog maar drie dagen. Je bent wel erg blij met je nieuwe Miele wasmachine, hé?”

Een diepe zucht klonk vanuit de badkamer. Dan maar zonder handdoek. Rick schudde een paar keer flink met zijn hoofd, met als gevolg dat meteen de halve badkamer onder de spetters zat. Zoals vaker het geval is. Als ik er naar informeer heeft niemand het ooit gedaan. En wie kan weer aan de slag met de emmer, spons en antikal? Precies!

Rick pakte zijn borstel uit de medicijnkast en probeerde er weer een beetje vorm in te krijgen. Hij is erg makkelijk, dus het resultaat werd al snel goedgekeurd.

*“Ik vind het best” dacht hij bij zichzelf. “Straks op de fiets naar school zal het wel in het definitieve model voor de rest van de dag waaien”*

Terug in zijn slaapkamer trok hij zijn vertrouwde strakke, vale lievelings Wrangler jeans aan dat als gegoten zat. Een cool Led Zeppelin T-shirt uit de kast zorgt vandaag voor zijn bekende rock look. Er liggen zoveel T-shirts van zijn favoriete bands in de kledingkast dat hij bijna dagelijks een nieuwe aantrok. Soms om de twee of drie dagen in het geval het een van zijn

lievelingsshirts betrof, zoals die van Pink Floyd of U2. En niet te vergeten de Harley Davidson shirts. Die had hij alvast aangeschaft in afwachting van het moment dat hij zijn motorrijbewijs zou hebben en een Harley kon kopen. Hij was er al voor aan het sparen. Het schoot alleen nog niet erg op vanwege zijn grote liefde voor muziek. Zijn hele maandelijkse budget gaat meestal op aan muziek en uitgaan. Volgens hem had hij toch al een zeker een wiel, zadel en stuur bij elkaar gespaard. Wij hebben hem al vaak verteld dat, als het in dit tempo doorging, zijn Harley een twintig jarenplan zou worden. Probeer deze puber maar eens verstandig advies bij te brengen. Het gaat het ene oor in en het andere weer uit. Onze zoon trekt zijn eigen plan. Binnen drie seconden stond Rick beneden aan de trap. Hij had het tot zijn persoonlijke uitdaging gemaakt om deze af te dalen en dan zo weinig mogelijk treden aan zien te raken. Het was hem na een aantal pogingen gelukt om op slechts een van de dertien treden te stappen. Staande bovenaan de trap liet hij zichzelf aan beide leuningën zover mogelijk naar beneden glijden om vervolgens met een sierlijke zwaai met zijn voeten op de zevende trede terecht te komen om zichzelf daarna weer naar beneden te laten glijden tot het punt dat zijn armen te kort werden en hup, de laatste Olympische afsprong op de begane vloer. Ik maak altijd zijn ontbijt alvast klaar. Dan hoeft hij zich iets minder te haasten. Alsof dat veel zou uitmaken. Het is ook meer het idee denk ik. De service van Hotel Mama staat tenslotte 24 uur per dag tot beschikking van het gezin.

“Mam, wacht nou eens met de melk tot ik beneden ben! De cornflakes zijn zo niet te nassen. Hoe vaak heb ik dat al tegen je gezegd? Misschien wel lekker voor oma met d'r knabbel- en babbelgarnituur, maar ik vind het niks”

“Nassen?” probeerde ik hem te corrigeren. “Wij nassen niet, wij eten hier, meneer”

“Whatever” reageerde hij geërgerd. “Het is zo net varkensvoer”

Van binnen wist ik dat hij gelijk had. Het is al na vijf minuten niet zo krokant meer als op het moment dat ik het klaar maak. Cornflakes hebben de nare eigenschap dat je ze snel moet opeten, want hoe langer je wacht hoe zompiger de voedzame geroosterde maïsvlokken worden. Het ontbijt gooit Rick altijd bijna letterlijk naar binnen. Na vier a vijf grote lepels is de kom met verantwoord ontbijt leeg. Steevast gevolgd door een flinke boer. Rick trok een sprintje naar boven om zijn tas met boeken te pakken. Zo'n oude en versleten groene legerpukkel waar hij in de avonduren op zijn kamer met zwarte viltstift logo's van rockgroepen op kliederde. De specifieke scherpe viltstiftgeur begon ik na verloop van tijd bijna lekker te vinden, zo vaak had ik het al geroken. Net zoals ik van jongsaf aan een zwak heb voor de geur van echt leer. Ik kan er intens van genieten als ik een echte schoenenzaak binnen wandel, waar je het eeuwenoude ambacht nog steeds kan ruiken. Waar de lederen schoenen, uit respect, met gepaste afstand van elkaar tentoongesteld worden. Wat een verschil met die smerige, machinale rubber- en plasticgeur van een aantal bekende schoenenwinkelketens, waar ze die goedkope Aziatische troep verkopen en alles hutje mutje op elkaar staat gepropt. Als dom vakantievee op een strand van een goedkoop Turks all inclusive nachtmerrie. Nee, geef maar echt en robuust leer. Daar zouden ze een mannengeur van moeten maken. Ik ben ervan overtuigd dat dit zal verkopen als een tierelier.

Veel vrouwen voelen zich stiekem aangetrokken door sterke, streng kijkende oer-mannen op zware motorfietsen en stoere leren jackets. Een identiek, bijpassend geurtje zou het ideaalplaatje compleet maken.

De pukkel met schoolboeken stond s'morgens meestal nog op precies dezelfde plek als waar het de dag ervoor geland was. In de verste hoek van z'n kamer. De boeken kwamen er volgens mij steeds minder vaak uit. Ik kon hem tenminste weinig betrappen op het maken van huiswerk. Daar kon mijn zoon hoogst zelden de motivatie voor vinden. Ik dacht altijd dat dit bij de puberteit hoorde, maar heb inmiddels van een aantal andere moeders begrepen dat hun kinderen iedere avond na het eten braaf aan hun taken beginnen. En deze ook afmaken. Tenminste, dat zeggen ze. Was die van mij dan zo'n rebel en een uitzondering? Op een avond liep ik zijn kamer in.

“Moet je geen huiswerk maken? En zet die klere herrie alsjeblieft wat zachter”

Ik moest mijn stem flink verheffen om boven de harde rammelrockmuziek uit te komen.

“Daar word ik rustig van” vertelde hij zonder blikken of blozen, terwijl hij naar zijn stereo-installatie liep en de grote volumeknop een zwieper naar links gaf zodat ik mijzelf gelukkig weer verstaanbaar kon maken. “Hoe harder de muziek, hoe beter ik mij kan concentreren”

Ik kon mijn oren niet geloven. Je moet toch knettergek worden met die herrie aan je kop? Ik heb altijd absolute stilte nodig als ik mij op iets moet concentreren.

Van wie heeft dat jong dat in hemelsnaam? Niet van mij en volgens mij ook niet van zijn vader. Laat staan van een van zijn opa's en oma's. Rick verzekerde mij dat hij het meest noodzakelijke huiswerk tijdens de voorgaande lessen deed. Ik twijfelde daar sterk aan. Ik zag sommige leraren al staan. Denkend dat hij druk bezig was met het maken van leerzame notities en zonder al teveel aandacht daar met een tevreden blik op toe kijkend. Mijn lieve zoon nam ze allemaal in de maling. Na een half uur was hij klaar om weer met frisse tegenzin een leerzame schooldag te beleven. Nog even een paar geschikte schoenen uitzoeken.

“Wat zullen we vandaag eens aantrekken? Het is weer lekker weer” riep hij weer hardop. Ik wist niet of hij dat tegen zichzelf zei of ditmaal tegen mij. Ik stond in de keuken, reageerde niet en wachtte af.

“Ah, deze Palestina-schuivers trek ik aan. Lekker luchtig” was het opgewekte antwoord dat vanuit de gang klonk.

Dus toch tegen zichzelf, aangezien hij zonder mijn advies een keuze had kunnen maken. Als het warm is heeft hij wel eens de rare eigenschap om de veters uit zijn schoenen te halen. Ze voelen volgens hem dan aan als overdekte sandalen. Lekker luchtig en toch comfy. Rick griste zijn spijkerjack van de kapstok en passeerde mij in de keuken, waar ik alvast aan de afwas van de vorige avond was begonnen. Die kleine mennekes met rode puntmutsjes hadden het weer eens laten staan en zowel manlief als zoonlief hadden ook niet het initiatief genomen om het een keer van mij of de kaboutertertjes over te nemen. Zoals gewoonlijk. Dat bedoel ik nou met de ondankbare taak als huisvrouw.



“Heb je nu weer geen veters in je schoenen?” vroeg ik toen hij langs mij naar buiten schoof.

“Nee, Mijn veters hebben bindingsangst. Doei!”

Ik liet het niet merken, maar van binnen moest ik lachen. Ik herken het type humor. Dezelfde humor als dat van John, tijdens onze verkeringstijd, toen we bijna iedere dag niet meer bijkwamen van het lachen. Vaak om niets.

*‘Een dag niet gelachen is een dag niet geleefd’* is overduidelijk het levensmotto die hij van zijn vader heeft geërfd. Zo, het huis was weer leeg en stil, op onze ondeugende kat Pluis na dan. Ik had het rijk weer voor mijzelf alleen. Alleen rijk voelde ik mij niet. Die ellendige vaat ook altijd. Ik wou dat het af was.

## 2 – Buuf

Patty, onze buurvrouw, mijn steun en toeverlaat, was bezig met het binnen halen van de was. Dat laat ze wel vaker een nachtje hangen als ze geen zin heeft om het van de droogmolen af te halen. Ze zag dat Rick het hek achter zich dicht deed en boog zich over onze versleten en door de zon verbleekte schutting.

“Goedemorgen zonder zorgen, Syl”

Hoe ze het doet weet ik niet, maar ze is altijd vrolijk. Zo relaxed. Er zijn momenten dat ik zo ontzettend jaloers op haar kan zijn. Een paar tellen later stond ze bij mij in de deuropening.

“Het zijn ook altijd dezelfde die het mooie werk krijgen” giechelde ze.

“Meen je dat nu serieus of maak je een geintje” vroeg ik. Ik sta ook altijd scherp. “Ik hoop voor je dat het serieus was, want ik hou niet van dat soort geintjes, dat weet je”

Ze keek mij twijfelend aan om mij daarna een por in mijn zij te geven.

“Grapjas. Waarom vraag je John niet of je een vaatwasmachine mag” vroeg ze met een serieus gezicht.

“John vragen of ik iets mag kopen? Excuse me? Dat zal ik toch wel zelf bepalen? Ik hoef toch niet overal zijn toestemming voor te vragen.?”

“Rustig, Syl. Heb je honger? Je bijt wel erg snel vandaag, zeg. Je kent me toch? Zo bedoel ik het niet”

“Sorry Pat, het is eruit voordat ik het in de gaten heb. Op jou kan ik niet boos worden, schat” excuseerde ik mij voor mijn onterechte reactie. Honger had ik niet. Ik moet wel constant op mijn gewicht letten. Mijn kilo’s zijn net als stakingen in het openbaar vervoer. Je ziet ze niet aankomen.

“Ik zou niet eens een vaatwasmachine willen hebben, weet je dat?” antwoordde ik. “Als ik iets smerig vind zijn het wel borden en glazen die uit zo’n ding komen. Moet je maar eens bij mensen met een vaatwasser aan het servies ruiken. Je vraagt een glas water en dan krijg je het in zo’n vies, naar rotte eieren ruikend glas. Laat staan als je bij ze gaat dineren. Ieder gerecht wordt direct verpest met zo’n goor bord onder je neus. Dat geldt overigens ook voor menig culinair restaurant. Zal wel aan mij en mijn scherpe reukzin liggen, maar laat mij het maar ouderwets met de hand doen. Lekker citroentjes fris”

“Ja, daar heb je eigenlijk wel gelijk in”, beaamde Patty, “Ik heb daar ook last van. Die citroengeur-dingen die je er in kan hangen helpen ook voor geen meter. Geen idee waar die penetrante geur vandaan komt. Het lijkt op niets wat er ooit aan etensresten in gaat. Ik heb al zoveel oplossingen geprobeerd. Tot aan oma-weet-raad tips die ik op het internet had gevonden. Maar de echte oma’s van vroeger hadden geen vaatwassers, dus hoe betrouwbaar zijn die tips, dan hè? Maar eerlijk is eerlijk, het zijn wel makkelijke apparaten. Je houdt meer tijd voor jezelf over met zo’n ding. Ik zou niet meer zonder kunnen, ondanks de nadelen zoals die geur en de matte glazen. Want dat glansmiddel vergeten wij trouwens toch altijd bij te vullen”

Patty staat bekend op het van de hak naar de tak kunnen springen. Ben je met haar in gesprek? Dan kan ze totaal onverwacht iets zeggen over een geheel ander onderwerp. Ze slaagt er iedere keer weer in om mij in verwarring te brengen. We hadden het toch ergens anders over?

“He Syl, ik hoorde gisteravond zoiets romantisch op de radio. Een zanger, ik weet niet meer wie het was maar hij had wel een bekende stem, zong heel poëtisch over de zoete geur van het minnen. Mooi gezegd hè? De zoete geur van het minnen”

“Zoete geur van het minnen?” herhaalde ik haar. “Nou, ik vind het tegenwoordig meer op de geur van een oude binnenband lijken. En onder minnen versta ik vast ook heel iets anders”

“Jeetje Syl, Het wordt tijd dat je weer eens wat lol in bed maakt. Dan wordt je misschien wat minder cynisch. Wanneer heb je John voor het laatst gepijpt?”

Ze wond nooit ergens doekjes om en benoemde alles zoals het was. Wel zo overzichtelijk. *What you hear is what you get* bij Patty.

“Pat, dat vraag je toch niet?”

“Waarom niet? We zijn toch vriendinnen?. Nou, zeg eens”

Ik zuchtte diep. Heel diep.

“Daar begin ik niet meer aan. De laatste keer was al weer een tijdje geleden.

Ik wilde John in een romantische bui verleiden. Weet je wat hij zei?

“Mijn kop staat er vanavond niet naar, Syl”

Ik antwoordde zwoel:

“Dat zullen we wel eens zien, dan. Misschien staat je andere koppie er wel naar, mannetje”

Toen begon ik hem langzaam met mijn handen te strelen en liet ik mijn haren zachtjes over zijn buik strelen, want ik weet dat hij dat heerlijk vindt. Enfin, binnen een paar tellen had ik de troepen paraat. Maar nog steeds geen romantische benadering van betekenis door John. Geen zacht gekreun, geen masserende beweging door mijn haar. Niets. Terwijl ik met mijn mondeling bezig was voelde ik zijn buik af en toe schokken. Van die korte, intensieve schokjes. Je kent het wel. Ik vond het verdacht vroeg voor een hoogtepunt, dus keek ik even omhoog. Ligt meneer daar met een kussen op z'n gezicht zijn uiterste best doen om niet in de lach te schieten. Toen hij langzaam de kussen omlaag deed en mij zag hield hij het niet meer en barstte ter plekke uit in een slappe lachaanval. Dat heeft minimaal een uur geduurd. Ik vond dat zo vernederend op dat ik op dat moment besloot om hem nooit meer oralistisch te bevredigen. Schei uit, zeg”

Patty hield haar hand voor haar mond en probeerde een brede glimlach te verbergen.

“Schat, ik begrijp helemaal hoe je gevoeld moet hebben, maar ik zie het helemaal voor me” En ze barstte in schaterlachen uit. “Sorry, lieverd. Maar het klinkt zo grappig”

“Nou, ik vond het helemaal niks. Hij gaat maar op yoga. Kan hij het lekker bij zichzelf doen, de ruzzak. Ik heb mijzelf nog nooit zo klein gevoeld als die avond”

“Kom, dat zal John toch niet zo bedoeld hebben? Weet jij veel, misschien kreeg hij gewoon de slappe lach. Om niets. Dat kan toch? Kijk naar ons, zou ik zeggen. We liggen ook vaak dubbel om niets. Om hem dan meteen voor de rest van zijn leven te straffen. Wat een onzin, Syl. Dat verdient hij toch niet?”

“Sta je hem nu te verdedigen? Je mag hem hebben. Gratis af te halen. Garantie tot de deur. En het bonnetje ben ik kwijt, dus zoek het maar uit met degene die hem geleverd heeft. Dan zoek ik een jonge, rijke minnaar met een jacht en villa in Marbella”

“Yeah right, droom maar lekker verder, meis. See you”

Ze wandelde weer naar buiten met haar wiebelkontje. Back to business. Waar was ik ook alweer mee bezig? O ja, ik was vanmorgen met mijzelf de uitdaging aangegaan om de benedenverdieping eens goed schoon te maken. Alhoewel, goed schoon is bij mij een relatief begrip. Ik maak alles optisch schoon. Je moet bij mij niet op de bovenste planken en op de kasten kijken. Want daar woont toch niemand.

### 3 – Now what?

In zijn examenjaar was Rick er eindelijk uit. Hij wilde of sportleraar worden of het leger in. De schoolpelicaan maakte tijdens een van onze gesprekken op een ouderavond al snel een einde aan de ambitieuze optie sportleraar.

“Het spijt me u te moeten teleurstellen, maar Rick z’n vakkenpakket is niet geschikt voor de opleiding aan het CIOS”

“Ons teleurstellen? Wij hoeven de opleiding niet te volgen” zei John. “Mevrouw, het zal ons een worst zijn voor welke carrière hij kiest. Al wordt hij schooldecaan. Als hij zich er maar happy bij voelt en met plezier naar zijn werk gaat”

Rick had, volgens de pelicaan, het zogenaamde pretpakket uitgekozen. Schooldecaan was volgens haar al helemaal geen optie. Ze ging er nog serieus op in ook, zeg. Alsof je hier hogere wiskunde voor gestudeerd moest hebben. In onze ogen blijft zo’n iemand gewoon een soort sociaal medewerker, maar dan gespecialiseerd in school. Het zal ongetwijfeld iets genuanceerder liggen, maar dit ter zijde.

“Nou, bedankt voor gesprek. We zullen het droevige nieuws aan onze zoon gaan vertellen als we straks thuis komen” antwoordde ik cynisch. “Ik hoop dat hij het als een man zal opvatten en niet totaal in zal storten”

Eenmaal thuis zat Rick al lichtelijk gespannen op de bank te wachten. Een gezonde spanning. Je wist het maar nooit met die ouderavonden. Laat die orkaan maar weer komen. John ging tegenover hem zitten en kwam meteen ter zake.

“Sportleraar gaat het niet worden, ventje. Of je moet er nog twee studie jaren aan vast plakken, maar volgens mij ben je er aan toe om de wijde wereld in te trekken”

“Maakt niet uit, joh” antwoordde Rick.

Hij was volgens mij allang blij dat dit het enige was waar we mee op de proppen kwamen.

“Dan word ik toch gewoon beroeps in het leger”

Voor hem was de zaak daarmee afgedaan. Stiekem had hij toch een lichte voorkeur voor een militaire carrière. Hij keek er naar uit. Het leek hem een groot avontuur. De hele dag in de gezonde buitenlucht, beetje sporten, af en toe lekker schieten met een buks en gratis eten. En je komt nog eens ergens. Hij had ergens gelezen dat je een KVV contract kon tekenen met een vet bonusbedrag aan het einde van de looptijd. Kat in het bakkie. Rick had op school tenslotte al enige ervaring met KVV'ers (Kort Verband Vriendinnetjes), dus wat kon er misgaan? Het liep ietsje anders. Het werd meer een Korte Verstands Verbijstering. Na zijn eindexamen, waar hij tot zijn eigen verbazing in een keer voor slaagde, had hij zich online aangemeld voor beroepsmilitair ontving hij een verzoek om langs te komen voor een intake gesprek. Hij was van harte welkom. Vol spanning wachtte Rick op de oproep voor de medische keuring. Dat viel precies een week na zijn achttiende verjaardag op de deurmat, inclusief een tweedeklas retourtje voor de trein. Tien dagen later stond hij in Amsterdam, samen met aantal jongens van zijn leeftijd, in de rij. Klaar om door de medische mallemlen gehaald te worden.



Hij vertelde ons s'avonds dat hij zelfs tijdens een vraaggesprek mocht aangeven wat hij het liefste wilde doen tijdens zijn diensttijd. En dus had hij enthousiast aangegeven dat hij wel bereid was om motor-ordonnance te worden. Een motorrijbewijs halen zodra hij achttien werd stond hoog op zijn prioriteitenlijst. Dan was dat ook maar alvast binnen. Je had zijn teleurstelling dan ook moeten zien toen een paar weken later zijn oproep werd bezorgd. Of hij zich in Amersfoort wilde melden, bij het Regiment Verbindingsstroepen. In de Bernardkazerne om precies te zijn. Rick had geen idee wat ze daar deden. Hij liet de oproep s'avonds aan John zien.

“Kijk Pa, De Verbindingsstroepen. Dat zal toch niet een of andere hospik regiment zijn?” vroeg hij aan John die in zijn stoel zat te lachen. “Schei uit, daar voel ik dus helemaal niets voor. Ik heb mij al helemaal zitten voorbereiden op motorrijden”

John reageerde laconiek.

“Het is geen magazijnbaantje, ventje, waarbij je zelf kan uitkiezen wat je wilt gaan doen” John hielp Rick weer met beide voeten op de vloer. “Dat kan bij een gemiddelde werkgever trouwens ook niet. In bijna ieder arbeidscontract staan tegenwoordig de beroemde kleine lettertjes *...en alle overige voorkomende werkzaamheden*. Met andere woorden, ze kunnen je alles laten doen wat ze nodig achten. Of je het nu leuk vindt of niet. Wie betaalt, bepaalt heet dat”

Rick was zonder problemen door alle medische en psychische keuringen heen gehobbeld en droeg nu een groen uniform. Het was officieel. Mijn zoon was, notabene onder mijn neus, volwassen geworden, maar ik had deze plotselinge overgang op